

og absolute Dpland gennemfaaret og faar det bebygget med Udsalgstæder, som i Antal og Omfang kunne blive meget generende for Kallundborg. Jeg tror saaledes ikke, at der kan rejses nogen Indvending fra den Side. Jeg tror overhovedet ikke, at der vil rejses Argumenter fra nogen i Holbæk Amts vestlige Del mod den af mig foreslaaede Linie undtagen fra en eneste bestemt Part af Befolkningen, nemlig den, som knytter sig med en uforstaaelig Tro til Haabet om en Jærnbane fra Høng til Tølløse. Naar jeg bruger Ordet „uforstaaelig“ maa jeg dog oplyse at naar Motiverne til Lovforslaget af 1888 omtale Sagen i de Udtryk, som de bruge, saa kan der jo rigtig nok være nogen Grund for de vedkommende til at tro, at de ved en fortsat „Hængen i“ skulde naa, at Regeringen hjælper dem til Høng—Tølløse Banen, thi det siges i Motiverne: „Vel vil dette sidstnævnte vigtige Punkt i Egnen“ (her menes Bedby), „ikke faa samme Nytte af Banen som ved Valget af den østlige Linie, men da en eventuel Bane fra Høng til Tølløse, om hvis Anlæg som Privatbane der mulig i en ikke fjern Fremtid kunde blive Spørgsmaal o. s. v.“ Jeg mener, at der i denne Udtalelse ligger i det mindste noget, der ligner et Løfte, og man kan tildels forstaa, at man fastholder Troen paa at faa denne Bane. Jeg, som ikke længere er Sangviniker paa Jærnbaneomraadet, har den Tro, at i de første 20 Aar faar man den ikke, og jeg vil foreslaa, at man ogsaa af Hensyn til det utvivlsomme Knudepunkt Bedby, der er omtalt i Motiverne, vil krumme Jærnbanen mod Ost for at hjælpe det Dpland saa yderligt som muligt i Retning af Jærnbaneforbindelse. Skulde saa den Dag komme, at Staten skulde se sig i Stand til at anlægge en Jærnbane fra Høng til Tølløse eller i alt Fald i den Egn, saa vilde det naturligvis blive modtaget med inderlig Taknemlighed, med ikke mindre Taknemlighed, end om den kom nu, men jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister vil værge sig fuldstændig mod den Tanke, at Staten nogenstunde skulde komme saa vidt, at den vil bygge en Høng—Tølløse Bane. Jeg staar for Næsten paa et noget andet Standpunkt. Jeg mener, at naar Staten har overtaget til Gje samtlige de gode, de indbringende Jærnbaner i Landet — Gud forlade dem, at de ikke give mere Rente, end de gøre — saa har den dermed ogsaa overtaget en Forpligtelse til at bygge de flettere Baner, dem, der skulle trafikere i ringere og fjernere Egne, og som utvivlsomt ville give ringere Indtægt.

Men jeg kommer nu til en anden Side af Sagen, som for mig har den Betydning,

at hvis ikke den eksisterede, skulde jeg ikke have omtalt Sagen saa alvorlig, og som for mig har den Betydning, at jeg overhovedet ikke vil stemme for en Jærnbane vest om Tissø. Jeg vil der sige, det er ingen Hemmelighed, at der ved de sjællandske Jærnbaneanlæg maa tages Hensyn til en Omstændighed, som jeg kortest kan udtrykke med en Talemaade fra Vestres gode Dage, den nemlig, at „Sjælland er Danmarks naturlige Fæstning“. Lad være, at Tiden har omfløret denne Tanke for ærede Modstanderes Blitte, den Sandhed staar dog ligesuldt fast, at Sjælland er Danmarks naturlige Fæstning, og at der derfor ved sjællandske Jærnbaneanlæg maa tages særlig Hensyn til denne Omstændighed, staar lige saa fast. Og jeg vil tro, at hvor hildet man end kan være i sin Modstand imod det, man kalder Militarisme, vil der ikke findes den blandt vore ærede Modstandere, som vil stemme for en Retningslinie, just fordi den ikke vilde være den heldigste for Sjællands Forsvar. Men nu er det jo utvivlsomt saaledes, hvad en Røgmand kan se, at en Linie vest for Tissø nærmer sig Storebælt saa meget — det blev allerede paapeget af et æret Medlem i en anden Forbindelse — at den kan stydes ned fra Storebælt. Det vil være en uheldig Omstændighed. Det er endvidere saa, at den Fjende, som sætter Kurs paa Kallundborg for at gøre Landgang der, og for derfra at angribe den sjællandske Fæstning, foruden at han altsaa, som jeg tænker mig, vil styde denne Jærnbane ned fra Storebælt, vil, saa snart han har naaet Værsløv Station, som ligger en lille Mil fra Kallundborg — man har jo set, med hvilken Hurtighed en saadan forceret Indskriden for at naa et Jærnbaneknudepunkt kan ske — bemægtige sig dette Knudepunkt. Det, mener jeg, at man ikke skal udsætte sig for. Den militære Betydning af denne Bane vil utvivlsomt være den, at den vil kunne og maa benyttes til den danske Armees Opmarche netop i den Egn i det Tilfælde, at en Landgang befrugtes at skulle finde Sted ved Kallundborg eller paa Sjællands Vestkyst, og tænker man sig da, at dette Knudepunkt øjeblikkelig falder i Fjendens Bold, vil Betydningen af den Omløbslinie, som en Bane fra Slagelse til Værsløv vil være, blive i væsentlig Grad illusorisk, den vil ikke længere kunne benyttes. Derfor tror jeg, at det er rigtigt, som mit Forslag gaar ud paa, at foranstalte Sammentnyttningen af disse Banelinier paa dette Punkt ved Anstøgaard, hvor den teknisk set kan foretages uden stor Vanskelighed og paa en ganske heldig Maade, fordi den ligger midt inde mellem høje Bakker, der